Poste Restante

Medlemstidning för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 2 2006

NILS FERLIN

KEJSARENS PAPEGOJA

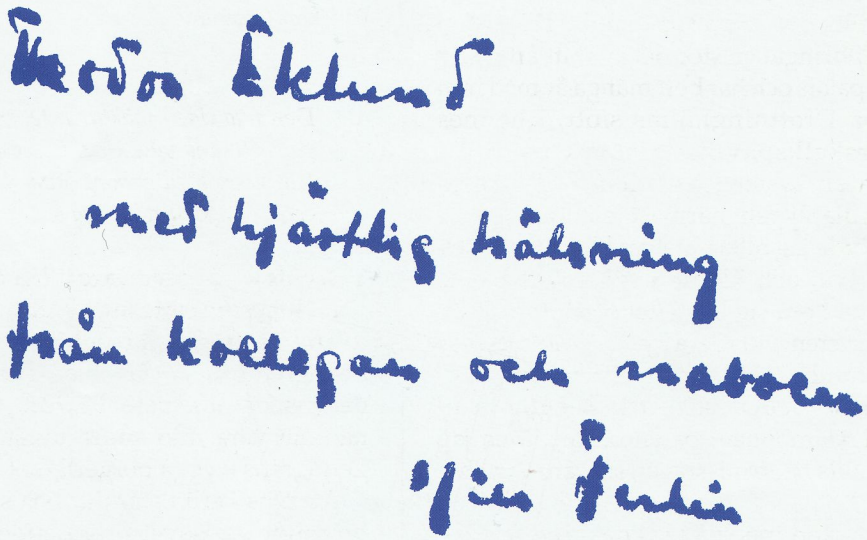

"Theodor Eklund med hjärtlig hälsning från kollegan och naboen Nils Ferlin". Denna odaterade dedikation i samlingen "Kejsarens papegoja" (1951) fick Theodor Eklund, gårdfarihandlare, poet och författare, boende inte så långt från Ferlins Norrboda. Om Theodor skriver Lennart Jansson, Norrtälje, under rubriken "Poeten i Länna" på sid 19-20 i detta nummer.

Omslagsbilden: Nils Ferlin vid kaffebordet. Bilden, från 1950-talet, ur framlidna vännerna Gunnar Olsson, skådespelare, och Kerstin Berger-Olssons privata fotosamling. Okänd fotograf.

Ordföranden har ordet:

Möte med Ferlin

Häromdagen träffade jag Nils Ferlin. Vi möttes vid Klara kyrka och anledningen var litet speciell. Jag skulle berätta inom ramen för Stockholms kulturvecka, ett antal dagar fyllda av olika evenemang kors och tvärs i Stockholm.

Det var en lördag och jag berättade om prinsessan Sofia Albertina i hennes palats, alltså nuvarande UD, vid Gustav Adolfs torg. Och jag har en speciell relation till henne, trots åldersskillnaden. Hon var ju född 1753. Men jag har tillbringat en stor del av mitt arbetsliv i hennes palats och har bott många år med min familj på Drottningholms slott, i hennes Hovmarskalkspaviljong som Gustav III byggde åt sin syster och där hon levde många år. Den gula flygeln närmast teatern.

Det gjorde jag alltså mellan klockan ett och klockan två, och klockan två var det Nils Ferlins tur. Som sig bör i det som återstår av Klarakvarteren, vid Klara kyrka. "Motsatserna berör varandra", säger man i Frankrike. "Les extrèmes ses touchent". Från kunglig prinsessa till Klarabohem på en timme. Men jag tror inte Nils hade misstyckt, snarare varit lite road.

När jag stod inne på kyrkogården och såg ut mot gatan, där Nils står staty, kom jag osökt att tänka på en av hans dikter. Den där om ankhuvudet.

> *Ett nakhuvud sätt på en gärdsgårdsstör*
> *och du har mitt porträtt –*
> *Vem är jag? – En man som lever och dör*
> *på vanligt sätt.*

Och likheten är faktiskt slående. Ett ankhuvud på en gärdsgårdsstör. Konstnären har fångat Ferlins egen sentens på ett mästerligt sätt.

Där jag stod bland gravarna framför den gamla kyrkan där Klara kloster en gång låg, det som byggdes på 1280-talet, kom också en annan dikt av Nils för mig, den som heter "Från Klara kyrkogård."

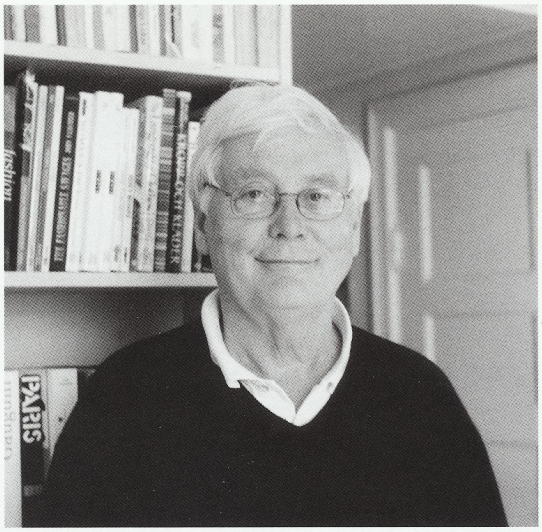

Jan Mårtenson, ordförande i Nils Ferlin-sällskapet.
Foto: Esse Jansson

> *Den nya tiden mäktar intet våld*
> *på Bellmans vila. Här är lugn och trevnad.*
> *Här sover Gyllenborg jämväl och Leopold*
> *och Lenngren roligt på sin dikt och levnad.*

Och Nils var ju arvtagare till Lucidor och Bellman, han som satte musik till sina visor, med ibland en tragisk klangbotten. Ett stänk av Lenngren finns också med i Ferlins bagage, den insiktsfulla samhällskritiken i löjets skepnad, låt vara från andra utgångspunkter än Lenngrens trygga borgerlighet.

Att Nils Ferlin står där och ser ut över det brusande stadslivet är passande, även om han nog inte hade känt igen sig i de rivna kvarteren. Men här, vid Klara kyrka, fann han säkert ro ibland, när bröderna rumlade för aktivt.

Och Nils Ferlin möter vi igen, liksom också årets pristagare Ylva Eggehorn och Peder Svan, vid prisutdelningen den 19 oktober på Gondolen, där Stockholm ligger för våra fötter. Både litteraturpristagaren och mottagaren av trubadurpriset finns utförligt presenterade i detta nummer av Poste Restante. Det gläder mig att vi, igen, har kunnat belöna två så framstående företrädare för svensk kultur i Nils Ferlins anda. Väl mött på Gondolen!

Med Ferlinhälsning
JAN MÅRTENSON

Ferlinpriset till Ylva Eggehorn

JENNY WESTERSTRÖM

Ylva Eggehorn får årets Nils Ferlinpris. Hon kunde ha fått det långt tidigare, eftersom hon varit med mycket länge. Hon debuterade redan 1963 med sin första diktsamling *Havsbarn*. Hon var då 13 år.

Hennes stora genombrott skedde det år hon fyllde 20 med Ska vi dela, långt innan hon kommit på att kalla en egen bok för just Genombrott (1983).

Hon har hunnit med så många olika saker, även om man aldrig kan tveka om att lyriken stått i centrum och visat sig i en svit av diktsamlingar: *På marken* (1974), *Han kommer* (1976), *Hjärtats knyt-nävsslag* (1980), *Ett brev till min älskade* (1986), *Lydia i lampans sken* (1990).

I *Ett hemligt tecken* (1998) får man ett urval av hennes lyrik. I *En karusell med madonnor* (2002) samlar hon upp tio års tankar och visar med känsla hur hon lever med i vad som händer i samtiden och med henne själv.

Men lyrik kan ha många former, och Ylva Eggehorn har prövat de flesta av dem. Hon har skrivit ett oratorium, *Maria gick genom törneskog* (1987). Hon har skrivit texter till Benny Anderssons och Sven-David Sandströms musik.

Hon har skrivit psalmer och var företrädd med tre psalmer i 1986 års psalmbok och med långt fler i Psalmer i 90-talet. Psalm nr 256, skriven 1972, har varit många till tröst:

Var inte rädd.
Det finns ett hemligt tecken,
ett namn som skyddar dig nu när du går.
Din ensamhet har stränder in mot ljuset.
Var inte rädd. I sanden finns ett spår.

Han älskar dig
han väntar dig i kväll –
en kväll när du förstår hans hemlöshet
och hur han längtar efter dina steg:
från evighet har han stämt möte här.

Var inte rädd.
Det finns en mörklagd hamn,
du ser den inte nu, men färdas dit.

En dag skall du bekänna högt hans namn,
hans kärleks frid som ingenting begär.

Du är på väg.
En dag blir natten dit.
En dag och stjärnor växer ur din famn.
Var inte rädd. Det finns en mörklagd hamn,
du ser den inte nu, men färdas dit.

Nils Ferlin skulle ha nickat instämmande. Han var inte troende men ständigt sökande och upptagen av trons frågor och formuleringar. Han skulle ha bejakat det fina hantverket och inte minst spelet mellan iteration och variation. Det känns fint att veta, som Ylva berättade för mig när jag överbringade nyheten om priset, att hon som mycket ung läste Ferlin. Det måste hon ha hunnit börja med medan Nils ännu var i livet. På ett osannolikt sätt har han kanske överfört något till den som är flera generationer senare ute.

I sin flit har Ylva Eggehorn hunnit verka i flera världar. Hon har varit med i det religiösa kretsloppet och skrivit litteratur till uppbyggelse och verkat i Dagen och Vår lösen.

För den som vill botanisera finns en del av det att läsa också i bokform. Där och i andra sammanhang hittar hon lockande titlar: *Kryddor i tillvaron* (1987), *Hin håles trädgård* (1997) och *Älska tappert och andra essäer* (2000).

Ylva Eggehorn har också skrivit romaner. *En av dessa timmar* (1996) berättar om slavpojken Badin som förs till Sverige som en gåva till drottning Lovisa Ulrika och blir en leksak för hovet. På ett märkligt sätt har författaren lyckats levandegöra hans tankar.

Närmare sina egna tankar kommer hon i två delvis självbiografiska skildringar, *Kvarteret Radiomottagaren* (1994), *Liljekonvaljekungen* (2000). Där får man det svenska 50-talet gestaltat på ett mycket levande sätt. Smaka bara på upptakten till den senare

boken: "Det är försommar; syrendoften kan göra den nyktraste galen, gökarna kring Uppsala har fullständigt tappat huvudet och näktergalen ska man inte tala om, han bubblar och sisslar, trånsjuk och krävande, översvämmad av sin egen hänförelse, backar och tar sats igen, kommer ur rytmen, skriker till skarpt och kort och tystnar tvärt när studentsångarna klarar strupen och tar ton under Fredrik Lindborgs ledning."

Ylva Eggehorn placerar in sig i en viktig tradition. Hon höll en gång ett fint tal vid Almqvists grav (1994). Hon brevväxlade, som man vet av hennes berättelse i BLM, med Werner Aspenström, en tidigare Ferlinpristagare.

I den raden går naturligtvis tanken också till Bo Setterlind som 1990 var en så glad mottagare av priset. Med honom har hon flera beröringspunkter.

Efter Anders Frostensons död är hon vår mest kände psalmdiktare. Inte för inte har hon fått flera av de pris som utdelas till minne av andra lyriker, däribland Fröding, Taube, Karin Boye och Karl Vennberg.

Nu sluter sig Nils Ferlin till den raden och hans sällskap gläder sig mycket.

MARGARETA AHLBERG HAR AVLIDIT

Journalisten Margareta Ahlberg har avlidit i en ålder av 82 år. Hon var dotter till författaren Vilhelm Moberg och hans hustru Margareta.

För två år sedan donerade hon till Nils Ferlin-sällskapet dels en odaterad (troligen slutet av 1930-talet) hälsning från Ferlin till "Lantbrukaren Vilhelm Moberg, Sörmland", illustrerad av bildkonstnären Beth Lagerlund, samt två handskrivna dikter, "Pickwick" och "Men andra små musikanter". Samtliga publicerades i faksimil i Poste Restante nr 2 år 2004.

Margareta Ahlberg började sin journalistiska bana på Ny Tid och Göteborgstidningen. Hon var under stora delar av 1950-talet medarbetare på veckotidningen Femina. På 1960-talet kom hon till Sveriges radios samhällsredaktion. Sin tid på Sveriges radio avslutade hon som anställd inom radioteatern. Under de senaste åren översatte hon portugisisk litteratur till svenska.

Nils Ferlin på nätet!

Nils Ferlin-sällskapet har en hemsida som sköts av Gunnar Warren. Där finns en lista på alla pristagare och trubadurpristagare, en kort sammanställning om innehållet i senaste numret av Poste Restante, uppgifter om ordförande, skattmästare, sekreterare med flera och andra aktuella informationer.

Det finns även en länk till min e-postadress, där Ni kan göra adressändringar eller komma med frågor om Nils Ferlinsällskapet.

Adressen är http://go.to/ferlin alternativt http://user.tninet.se~jll006w/nfindex.htm

Vill Ni skicka e-post direkt till mig är min e-mail: annikaluttropp@swipnet.se

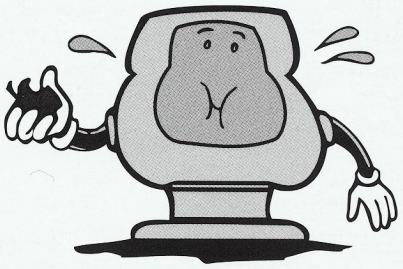

Gunnars e-post är: jll006w@tninet.se

Vill Ni skriva till Gunnar Warren är hans adress: Bernadottesgatan 30, 216 12 Limhamn.

Sänd gärna information om aktuella Ferlin-föreställningar, konserter eller andra Ferlin-program för publicering på hemsidan.

Väl mött på nätet önskar
Annika Luttropp *(sekreterare)*

Peder Svan Trubadurpristagare 2006

En visans veteran med lutan i högsätet

OVE ENGSTRÖM

– Hallå Peder. Det är Ove Engström som ringer i egenskap av styrelseledamot i Nils Ferlin-sällskapet. Jag vill gratulera dig och samtidigt meddela varför jag gratulerar – du har nämligen utsetts till 2006 års mottagare av Nils Ferlin-sällskapets Trubadurpris!

– Nej, men så roligt!

– Hur känns det?

– En stor glädje . . . och häpnad! Jag är mycket lycklig.

– Du hade ju med en egen tonsättning av Nils Ferlins dikt "Gick jag allena" redan i den legendariska visboken "60 visor från 60-talet" som Sid Jansson gav ut då det begav sig. Hur är din relation till Nils Johan Einar?

– Nils Ferlin träffade jag aldrig, men väl hans rara finlandssvenska hustru Henny, som bjöd in mig till Norrboda efter en viskväll på Konstnärshuset på Smålandsgatan. Vi skulle på telefon komma överens om lämpligt tillfälle. Men tyvärr blev något besök aldrig av.

– Men Ferlin, kan du säga något om vad han betyder för dig? Och minns du hur du kom i kontakt med hans diktning?

– I present anno 1951 – kanske till julen – fick jag den just detta år utkomna diktsamlingen "Kejsarens papegoja". Då var jag definitivt fast! Jag har nog sedan dess läst det mesta av Ferlins dikter, och jag sjunger också några, eller reciterar ibland när jag har visaftnar.

– Och visaftnar, det har du haft många?

– Ja, verkligen! Jag debuterade som lutsångare 1954 och har sen dess uppträtt med egna visprogram runt hela landet, samt i Finland, Danmark och USA.

– Lutsångare ja – du spelar inte gitarr som "vanliga" trubadurer?

– Nej, precis som mina värderade föregångare Sven Scholander, Evert Taube och Gunnar Turesson, så trakterar jag den 12-strängade svenskbyggda lutan!

– Ja, och det gör du med bravur kan jag som hört dig intyga! Men skivdebuten? Din första LP, när kom den?

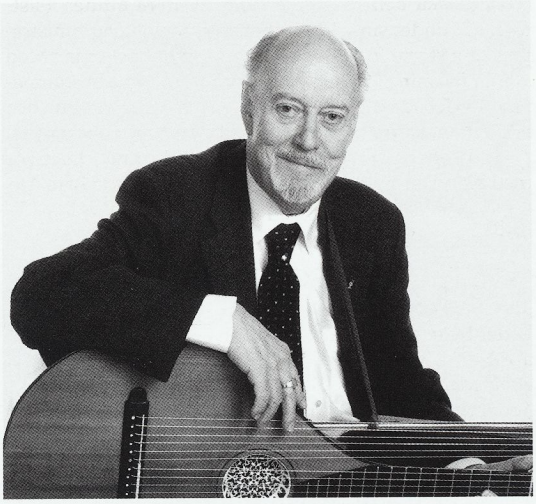

Årets trubadurpristagare, Peder Svan.

– Det var 1964 och det var ett urval av Erik Axel Karlfeldts visor.

– Än en gång grattis Peder, och tack för pratstunden. Välkommen att hämta priset på Gondolen den 19 oktober då jag hoppas att du tar din luta med.

– Det lovar jag!

BIOGRAFI

Peder Svan är född 13 januari 1935 i Örebro. Lutsångare, kompositör och författare, som studerade lutaspel för lutsångarna Lars Andersson i Eskilstuna och Gunnar Bohman i Stockholm. Tog tallektioner för talpedagogen Inez Hermelin och sånglektioner för f. operasångerskan vid Wienoperan, Maria Donath. Övrig utbildning realexamen, kort gästspel i latingymnasium, därefter Handelsgymnasium samt kvällsstudier vid Handelshögskolan i Stockholm.

Debuterade som lutsångare 1954 och har sedan dess uppträtt med egna visprogram landet runt, samt i Finland, Danmark och USA.

Han har medverkat i svensk radio sedan 1962 och i svensk och finsk TV sedan 1965, i radioprogram i samtliga nordiska länder. Åren 1990-1996 gjorde han en egen radioserie "Kom hör min vackra visa" i Sveriges Radio P 2, Musikradion, där han kåserade och spelade skivor och understundom också själv sjöng till luta.

Är sedan 1964 medlem i Samfundet Visans Vänner, Stockholm, och var under 1960- och 1970-talen bland annat skattmästare och ordförande i Samfundet vars hederstecken i silver han erhöll 1978, samt ett av Samfundets stipendier 1994. Han har också erhållit Statens konstnärs-

stipendium (1970) och Olrog-stipendiet (1985). Han är ledamot i Stiftelsen Ulf Peder Olrogs Minne, liksom i styrelserna för Evert Taube-sällskapet och Samfundet för Musikforskning.

Var under åren 1979-1995 skattmästare och sekreterare i Föreningen Vispråmen Storkens Vänner, samt i Vispråmen Storkens Minnesfond. Han är också sedan 1995 styrelseledamot i Sällskapet Svenska Lutan. Han har skrivit artiklar och kåserier i tidskrifter och böcker i litterära, musikaliska och personaladministrativa ämnen (sistnämnda under sin verksamhet som personaladministrativ chef i större företag). Han har utgivit böckerna "Med vänlig hälsning" 1981 och "Herr Pettersson och sommaren" 1984, båda utgivna av Camp Music Corporation och försedda med noter. Han har själv illustrerat böckerna.

Härutöver har Peder producerat grammofonskivor med bland andra inspelningar av ovannämnda Lars Andersson och medverkat vid produktion och urval av LP-skivor för Samfundet Visans Vänner.

PEDER SVAN, DISCOGRAFI

Karlfeldt Visor
Peder Svan sjunger till luta. LP 1964, inspelad 10 och 21 april 1964. Telefunken BLE 14318
Anna Maria Lenngren. Skaldestycken satta i musik
Peder Svan sjunger till luta, LP 1965.
Inspelad 19 mars 1965. Telefunken BLE 14363
Elias Sehlstedt, Sånger och visor
Peder Svan sjunger till luta,. LP 1966.
Inspelad 14 juni 1966. Philips PY 842552.
Fredmans Epistel nr 63
Peder Svans sång till luta 1967. Inspelad 14 juni 1967, Visans Vänner, samlings-LP. EMI SCLP 1076.
Från Bellman till Taube. Svenska visor genom 200 år
Peder Svan sjunger till luta.
Inspelad 27 augusti 1969, LP 1969. TRS 110 70.
Telegrafisten Anton Hanssons vals/ Den svenske mäklaren Teodor Bengtséns resa till Brüssel.
Singel 1969. Peder Svan sjunger till luta. Inspelad 27 augusti 1969. Telefunken U 5453.
Gift dig (recitation) *Musikmjölkningen*
Peder Svan sång till luta. Inspelad 28-30 september 1969. Vispråmen Storken 2. LP 1970. Metronome MLP 153 58.
Karlfeldt/Lenngren
Peder Svan sång till luta, urval av inspelningar från 1964 och 1965. LP1971. Telestar TRS 11094.
Jeremias i Tröstlösa. Visor och dikter
Peder Svan sjunger till luta. Inspelad den 15 och 16 juni 1973. LP 1973. Four Leaf Clover EFG 7378,
Kvarnvisan (Mjölnarens dotter)
Peder Svan sång till luta. Visans dag i Norden. Samlings-LP inspelad på Sollidenscenen på Skansen i Stockholm den 30 augusti 1975 med Samfundet Visans Vänner. EMI 7C 062-35237.
Litet bo jag sätta vill
Peder Svan sjunger Elias Sehlstedt. Sång till luta, inspelad 26 april 1976. LP 1976. Telestar TRS 11170.
Emellan dig och mig
Peder Svan sjunger Evert Taube till 12-strängad nordisk visluta. Inspelad i mars 1979. LP 1979. Four Leaf Clover FLC 5036.
Visan vi inte minns
Margareta Kjellberg, Jeja Sundström och Peder Svan; inspelningar från radioprogrammet Visan vi inte minns 1979-1980, dubbel-LP 1980. Sveriges Radio SRLP 1349/50
Från kontor och hyreshus
Peder Svan sjunger egna visor till luta och orkester. Inspelad 20-21 februari 1984. LP 1984. Four Leaf Clover FLC 5074.
Jungfru Maria (Karlfeldt-Söderström)
Peder Svan sång till luta. Kassett utgiven av Karlfeldt Samfundet, ej för offentligt bruk. Inspelad 1987.
Huldas Karin/Fritjof Andersson och jag
Peder Svan sång till orkester (i andra visan tillsammans med John Ulf Andersson och Björn Johansson. Kassett utgiven av Sällskapet Astri & Evert Taubes Vänner – från konsert i Berwaldhallen, Stockholm. Ej för offentligt bruk. BIEM/ncb 1989.
Tess lördan (Jeremias i Tröstlösa-Richnau)
Peder Svan sång till luta, från 1973-års LP.
Kassett utgiven av Stiftelsen Brukskultur, Storebro.
Visans Skepp 2, 1990.
Det var dans bort i vägen (Fröding-Lambert)
Peder Svan sång till luta 1990. Kassett utgiven av Stiftelsen Brukskultur, Storebro. Visans Skepp 2, 1990. Inspelad samma år.
Poeten Pihl/Sommarlåt (Ruben Nilsson)
Peder Svan sjunger till instrumentalensemble. Visans Vänner – Ruben Nilsson. CD och kassett. Musicant, MUCD 9329, 1993, inspelad samma år.
Kom hör min vackra visa
Peder Svan sjunger visor (40 år som visartist). Samlings-CD med äldre inspelningar samt 6 nyinsjungningar våren 1994 (29/4). Four Leaf Clover FLC CD 134, 1994.
Resan till Spanien/Oxdragarsång/Karl Alfred, Fritjof Andersson och jag
Peder Svan sång till luta; de två sistnämnda visorna med orkester, tillsammans med John Ulf Andersson och Björn Johansson. Inspelad viskonsert på Södra Teatern 24 oktober 1994. Kassett, ej för offentligt bruk, utgiven av Sällskapet Astri & Evert Taubes Vänner. BIEM ncb 1995.

VISBUKETTEN
Peder Svan sjunger spår 10 "En borde inte sova" (Jeremias i Tröstlösa från inspelning på LP 1973). Utgiven på samling med svenska vissångare 1996. EMI CMCD 6157.
Stora snapsvise CD:n
Peder Svan sjunger till gitarrackompanjemang av Mats Bergström. Tre visor: Det var en gång jag tänkte brännvin övergiva, Femton gubbar hoppade hage, Skuttipluttvisan. Inspelning med ca 50 artister i samarbete med Vin & Sprithistoriska museet, Stockholm, 1995. EMI 7243 4751512 5, 1995.
100 Svenska Visor 1965-1995 (CD)
I urval av Sid Jansson. Peder Svan sång till luta. Pepita dansar (Taube) från inspelningen på LP 1979 (arr Lars Andersson, "Lasse Luta". MNWCD 280-284, 1996.
Elias och Jeremias.
Visor och dikter av Elias Sehlstedt och Jeremias i Tröstlösa. Peder Svan sång till luta. Återgivning på CD av inspelningarna på LP 1976 respektive 1973.
Four Leaf Clover FLCD 160, 1998.
Om kärleken sjunger jag
Peder Svan sjunger till luta. Inspelad 2002 på Sveriges Radio. Four Leaf Clover FLC CD 178, 2002.
Glädjens blomster
Glädjens blomster i visa och vers.
Peder Svan reciterar och sjunger till luta.
Four Leaf Clover Records, FLCCD 183.
Inspelningar under 2004 och 2005, utgiven 2006.

Ferlindagens 25-årsjubileum i Länna blev en

FULLÖDIG HYLLNING TILL SKALDEN

ESSE JANSSON

Årets Ferlindag i Länna i Roslagen – som hölls den 13 augusti – fick en extra högtidlig prägel. Det var nämligen 25-årsjubileum! Nils Ferlin var som bekant lännabo sedan mitten av 1940-talet och tjugo år efter hans bortgång instiftade Länna hembygdsförening Ferlindagen till minne av skalden.

Nu medverkade, dagen till ära, två av våra främsta skådespelare, Marie Göranzon och Jan Malmsjö, och traditionsenligt inleddes årets Ferlindag med temagudstjänst i kyrkan.

Men även om solen strålat under i stort sett hela denna sommar. så gömde den sig – just på Ferlindagen – bakom regntunga moln! Detta till trots samlades en stor publik på Kyrkvallen, försedda med paraplyer.

En månghövdad skara deltog även i temagudstjänsten i Länna kyrka, där prästen Roland Lilja hade valt psalmerna med tanke på dagens tema som var sökande, tro och tvivel. Kantor Bosse Ekborg framförde även Ferlins "En valsmelodi", tonsatt av Lille Bror Söderlundh, och med hjälp av kyrkans CD-anläggning kunde man lyssna till framlidne trubaduren och kompositören Gunnar Turesson från inspelningen av en Ferlin-konsert 1980. Gunnar Turesson – som i år skulle ha fyllt 100 år – var den förste som tonsatte Ferlins dikter och här sjöng han "Kan du höra honom komma . . .".

Skrivaren av detta referat höll sedan en betraktelse om och kring Nils Ferlin (se sid 11 – 14). Efter denna sjöng så hela församlingen "Får jag lämna några blommor", varefter Roland Lilja höll en predikan kring det ovannämnda temat.

Sång och recitation

På Kyrkvallen – där man i fonden kan se den lilla stugan, som Nils och Henny hyrde 1944 – hälsade hembygdsföreningens ordförande, Åke Söderman, välkommen. Förra året utlovade han något extra till 25-årsjubileet och han uttryckte nu sin glädje över att Marie Göranzon och Jan Malmsjö tackat ja till att medverka. Övriga medverkande var Barbro Unnerfalk, dotter till den framlidne, legendariske landsfiskalen Gunnar Holmberg i Norrtälje, trubaduren Ulf Johan Tempelman, som sjöng och ackompanjerade, samt berättaren och recitatören Karl Richard Richardsson.

Marie Göranzon och Jan Malmsjö.

Jan Malmsjö inledde med att sjunga Ferlins "Kuckeliku – " och sedan varvades programmet med recitation, berättande och sång. Ulf Johan Tempelman framförde egna tonsättningar av "Ser du . . ." och "Kan du höra honom komma . . ." och den lysande recitatören Marie Göranzon läste "Fåfänglighet".

Henny och Nils kom per cykel

Så var turen kommen till Barbro Unnerfalk som berättade en del av sina minnen av Nils, som tillsammans med sin Henny ofta gästade hennes barndomshem.

– Detta barfotabarn i livet. Dikten "Nu sover sorg – " hör till mina favoriter, inledde hon.

Barbros far, Gunnar Holmberg, hade träffat Nils Ferlin på Den Gyldene Freden i Stockholm och första gången han och Henny gästade familjen Holmbergs hem, vid Stora torget i Norrtälje, hette Henny fortfarande Lönnquist. Sedan var de trogna gäster.

Marie Göranzon och Jan Malmsjö lyssnar till Ulf Johan Tempelman.

– De kom cyklande från Länna och ställde sina cyklar på baksidan av huset, i den gränd som numera heter Nils Ferlins gränd, berättade Barbro.

Senare köpte paret en bil som rattades av Henny i en fart av 40 kilometer. vilket retade Nils.

– Detta är ett motorfordon och inte en höskrinda, sa han.

Det går som bekant många historier om Nils olika upptåg.

– Är det sant att han gick balansgång på balkongräcket mot Stora torget medan Henny stod innanför och vred sina händer? Är det sant att han kunde dyka och simma hundra meter under vattnet? Är det sant att han drack så mycket?

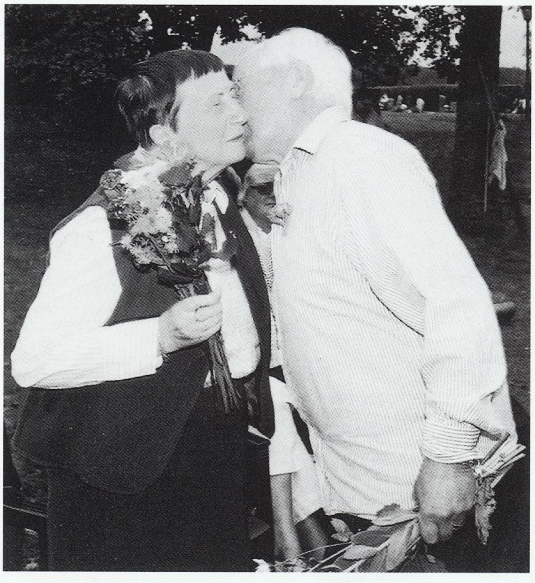

Barbro Unnerfalk kramas om av Jan Malmsjö.

Lättsårad men ömhjärtad

Barbro ställde de retoriska frågorna och besvarade dem med ett ja, utom den sista. Där sa hon:

– Att visst kunde han dricka. Men inte mer än andra! Han hade en omutlig arbetsdisciplin. Och sant är att han var en av de mest karismatiska människor jag mött. Han var lättsårad, men ömhjärtad. Men han bar inom sig en stor sorg, han sörjde sin mor hela livet. Vid de nattliga sessionerna kunde det bli ett extra glas, kampen mot skuggorna måste bemästras.

– För Nils var ordet tid något ovidkommande, berättade Barbro vidare. Han och Henny kunde komma på dagen och blev kvar till natten. Henny och min mor sov, medan Gunnar och Nils satt kvar. Och jag, när jag blev vuxen. Då kunde det inträffa att Nils och Gunnar – som hade ett fenomenalt minne – läste dikter för varann, men Nils läste inte sina egna dikter. Om någon missade en strof, så föll den andre in.

I familjen Holmbergs hem samlades såväl författare som sångare och musiker.

– Huset var ofta fullt, berättade Barbro. Första gången jag hörde "Får jag lämna några blommor" var när Lille Bror Söderlundh fanns med och han sjöng den.

– Nils var också en överdängare på att jigga och bäst jiggade han till "Marseljäsen". berättade Barbro. Möbler flyttades och så fick

Hembygdsföreningens ordförande, Åke Söderman, avtackar Marie Göranzon och Jan Malmsjö. I bakgrunden Ulf Johan Tempelman.

Henny och jag och min mor sjunga. När jiggen var avslutad ville han ha beröm. Men en vinterkväll var Nils väldigt dämpad. Min far och Henny löste korsord. Då säger Nils till far:

– Du har så många böcker, men var har du folkvisorna. Böcker plockades fram och Nils läste för mig och min syster, men det var bara vemod.

– Ja, dom håller sig till sanningen, sa Nils.

Barbro berättade även om ett besök i Norrtälje kyrka där det var ett stort uppbåd med kyrkokör, solist, scouter, fanor och blomsteruppsättningar. Det var högtidligt och i slutet sjöng man "Du gamla du fria". På hemvägen sa Nils: "Det bästa med vår nationalsång är att den inte besjunger Sverige!"

Sista gången som Barbro träffade Nils var sommaren 1961 när han var inlagd på sjukhus.

– Jag hade inte träffat honom på länge, han blev glad och välkomnade mig. Men han var ännu magrare än förut.

En fullödig hyllning

Programmet fortsatte med recitation och sång, Jan Malmsjö framförde "En valsmelodi" och Marie Göranzon läste "Inte ens –". "Strof i april" och "Du har tappat ditt ord", varefter Ulf Johan Tempelman framförde "Om våren" i Olle Adolpsons tonsättning. Jan och Marie sjöng tillsammans "Drömmar" och Jan fortsatte med"I folkviseton", tonsatt av Torgny Björk.

Marie reciterade "Stjärnorna kvittar det lika" och Jan sjöng "Höstmelodi", tonsatt av Gunnar Turesson. Ulf Johan Tempelman fortsatte med "Syner i lövsprickningen", Marie läste "En liten konstnär" och Jan sjöng "Får jag lämna några blommor".

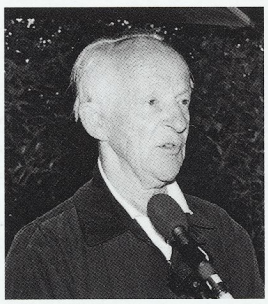

Karl-Erik Richardsson.

Ulf Johan Tempelman sjöng "När skönheten kom till byn" och så var turen kommen till Karl Richard Richardsson – brorson till roslagsskalden Yngve Janson, nära vän till Nils – att på sitt oefterhärmliga sätt berätta om sina möten med Nils och recitera några av hans dikter, bland andra "Precis som förut –".

Avslutningsvis framförde Ulf Johan Tempelman Dan Anderssons "Jag väntar", och Jan Malmsjö sjöng "På Arendorffs tid".

Regndropparna till trots – de var snabbt glömda – blev det en Ferlindag att minnas. En fullödig hyllning till den skald som tillbringade den sista fjärdedelen av sitt liv i Länna.

Foto:
ESSE JANSSON

En betraktelse om och kring Nils Ferlin

ESSE JANSSON

Nils ville ha en tro. Det har ju diskuterats mycket om han var troende. Jag anser det. Så sa Nils Ferlins syster Ruth Hladisch i en intervju i Hemmets Journal 1980. Hon fortsatte:

– Han var en sökare i hela sitt liv och ofta sa han, att han älskade livet *för* mycket. Han grubblade mycket över döden, som ständigt följde honom efter pappas död.

Och Ruth då, undrade reportern.

– Jag ser inte döden, som något som skiljer oss åt, sa hon, Jag tror inte man mister någon genom döden. De man haft i livet fortsätter att leva med oss, inom oss. Jag har alla jag älskat här hos mig. Jag kan höra min man spela och Nils tala. Jag ska väl vara nöjd.

Nils var född 1898 och Ruth år 1900. Äldst var systern Lisa, född 1896. I ett radioprogram i början av 1980-talet samtalade Ruth med John Harryson och berättade bland annat om farfar som var präst i Dalsland.

– En oerhört egendomlig människa, en dominerande personlighet, och det gick liksom i släkten, sa hon. Ruth trodde att farfar spelade en stor roll för Nils även om han gick bort 1892, sex år innan Nils föddes. Det var farfars bibel som Nils läste i, som han berättar om i dikten "Nyss".

Nils tyckte också mycket om sin pappa, fast han var ganska sträng, sa Ruth. Fadern drunknade 1909. Något som tog den unge Nils mycket hårt.

– Nils hade en oerhörd förmåga att sätta sig in i andra människors bekymmer, sa Ruth vidare i radioprogrammet. Och hans ärlighet var nästan ofattbar.

Ruth var älsklingssystern och betydde, liksom mamman, Elin Nathalia, oerhört mycket för honom. Gustaf Andborg, skolkamrat med Nils och hans nära vän under hela livet, skriver i sin minnesbok om skalden, som utkom 1966, att: "I stunder av djupt betryck vände sig Nils i första hand till systern Ruth, som med stor hängivenhet stod honom bi, inte minst under hans sista svåra år."

Beträffande diskussionen om Nils var kristen skriver Andborg att "om det är nödvändigt med någon religiös mantalsskrivning, så anser jag att Nils bör skrivas som panteist."

Panteismen är en religiös uppfattning enligt vilken gudomen är närvarande överallt i världen och genomtränger minsta del av den.

När Andborg för sista gången besökte sin vän på Samariterhemmet i Uppsala, läste Nils sin dikt "Skymning" ur den första samlingen, *En döddansares visor*, som han visste att Gustaf tyckte särskilt mycket om:

Skymningen sveper sin stillhet
runt våra ensliga hus,
gråa och ensliga hus – –
Snart skola dunkla stjärnor
springa som blommor av ljus . . .

Heden sover därunder,
heden sover i stjärnljus snart –
längtan går och jag vet ej vart . . .
men det brusar av tyngd och sekler
så ödsligt och underbart.

"Det var sista gången Nils läste en dikt för mej och det var den sista dikt han läste i livet," skriver Gustaf Andborg. Nils Ferlin avled den 21 oktober 1961, alltså för 45 år sedan i år.

I dikten förekommer orden "ljus" och "stjärnljus". Det är ord som Dan Andersson brukade använda och som hör till dem som docenten i praktisk teologi, Jan Arvid Hellström i sin bok *Den allra högsta sången. Kring Dan Anderssons tro och diktning*, kallar för "visuella" signaler. Hellström, sedermera biskop i Växjö, kallar i boken Dan för "teolog och religiös förkunnare."

Jag kommer att tänka på en rad i Dans dikt "En tröstesam visa till idealisten och läraren Angelman" ur *Svarta ballader*, där det heter: "Hans trasiga själ bliver tvättad i stjärnljus."

Poängen är att jag tror att det här var högst medvetna lån av ord från Ferlins sida, att han på det här sättet ville visa sin aktning för Dan, vars dikter han ansåg vara "oöverträffade i svensk lyrik."

Vid temagudstjänsten inför förra årets Ferlindag framhöll jag att Nils ibland uppträdde som en gycklare och clown – i likhet med Dan Andersson. Ett sätt att dölja sitt innersta. I julnumret av tidningen Frihet 1954 skrev författaren Stig Carlson under rubriken "Poet med allvar och löje"så här om Ferlin:

"Han avslöjar sina egna brister, sin vilsenhet i

världen, sin oförmåga att ställa upp till jämbördig match med den välpansrade verkligheten. Allt detta erkänner han med djup personlig ångest, men när han ska formulera sin oro och smärta griper han gycklarstaven, clownens brokiga kläder och narrhuvan."

Stig Carlson citerar en strof ur dikten "Nattkvarter":

När kroppens krematorium
förbränt din själ till aska
och snus och vin och opium
till föga fröjder för,
då tör du nöjsam, bror, och stum
mot evigheten traska
– det är en ren formalitet
för mången att han dör.

I Folket i Bilds julnummer 1951 besjöngs Ferlin av Evert Taube. Han skrev att Ferlin "tog upp gycklarens attityd". Fortsättningsvis heter det att "han är ordknapp som akrobaterna och hans diktion påminner om den engelske clownens, han som slår kullerbyttor och samtidigt citerar Shakespeare."

Taube skrev vidare: "Ferlins vers uttrycker mera kärlek än den utsäger när den talar om kärlek. När Ferlins vers uttrycker fundersamhet över någonting i naturen stannar vinden och lyssnar. Marken blir bekymrad". Så citerar han slutraderna i inledningsdikten till *Kejsarens papegoja*, 1951. Så här lyder den i sin helhet:

Små vägar fick jag att sanda
och rosor i stora fång.
ser jag från min veranda
dock göres mig dagen lång
Det är något fel på min trädgård.
Där hörs ingen fågelsång.

Taube skriver:
"Man hör att någon torkar fötterna på verandan och ser honom komma ut i köket, vårsval och röd om kinderna och sätta sig vid köksfönstret och flytta på kaffekoppen och glänta på gardinen.

– Det är något fel på min trädgård, säger han.

I dalavisan står det att marken hon gläds. Men i den här av Ferlin behöver det inte stå att hon sörjer."

Stämningarna i Nils Ferlins dikter – deras tonfall, bildspråk och rytm – ger på något sätt mer av den nutida människans belägenhet än dagsnyheterna och mer av vårt svenska klimat än rapporterna i radio om väderlek, menar Evert Taube och han fortsätter: "Är Ferlin en konstig person? Nej. Är han märkvärdig? Ja, i högsta grad! Han är kanske vårt lands naturligaste människa. Det är märkvärdigt nog.

När Ferlin första gången läste sina dikter för mig och jag satt där tyst efteråt, så övergick han till att gå på händer under samspråk och sedan började han steppa. Därefter drack vi vin och dansade en rill, en tarantella och en percón. Sedan hjulade Nils Ferlin. Sedan sjöng vi psalmen 'Det är en ros utsprungen' och beställde mera vin, alldeles som riktiga munkar eller präster."

Dan Andersson och Nils Ferlin var båda sökare, de var bibelläsare och de använde sig ofta av bibelalluderingar i sina dikter. Båda drevs de av en inre oro, de brottades med de existentiella frågorna och de skrev ofta om döden. Men det var – märkligt nog – först i början av 1920-talet, efter Dans död, som Ferlin stiftade bekantskap med hans dikter. En god vän läste "Vaggsången vid Kestina" och Ferlin greps, som han själv skrivit, "av Dan Andersson- feber". Dan var bara 32 år när han 1920 avled av cyanväteförgiftning i ett hotellrum i Stockholm. Rummet hade inte vädrats ordentligt efter att man sprutat mot ohyra.

Förra året fann jag vad jag tolkar som en postum hälsning från Ferlin till den alltför tidigt bortgångne skalden. Dan Andersson debuterade 1914 med prosaboken *Kolarhistorier*. Året därpå, 1915, utkom hans första diktsamling, Den gav han titeln *Kolvaktarens visor*. Femton år senare, 1930, debuterade Nils Ferlin. Titeln på diktsamlingen, *En döddansares visor*, satte han sent och jag är säker på att han tänkte på just *Kolvaktarens visor*.

Dan hade varit kolare och det var även Nils en tid i unga år. Beteckningen 'döddansare' hade Nils dessutom använt redan 1926 när han dedicerade en dikt om Dan Andersson som han gav till en god vän. En hyllningsdikt till Dan ingår även i *En döddansares visor*. Nils Ferlin skrev för övrigt förordet till ett urval av Dans dikter som utgavs av Folket i Bilds lyrikklubb 1954. Alltså 40 år efter Dans debut som författare.

Nu i sommar fann jag något som liknar ännu en hälsning till Dan, i Ferlins sista diktsamling, *Från mitt ekorrhjul* som utgavs 1957.

Nils var mycket dålig i mitten av 50-talet, han led svårt av sin reumatism och andra sjukdomar. Han kände sig gammal och trött – trots att han ännu inte fyllt sextio år. Förmodligen kände han att det här skulle bli hans sista bok.

Dikten heter "Långt ifrån", och i den finns en rad som jag kände igen från Dan Anderssons dikt "Du liv" som ingår i *Kolvaktarens visor*. Men

Nils Ferlins syster, Ruth Hladisch. Foto: Esse Jansson.

Nils har flyttat ett ord och Dans konstaterande i "Du liv" blir hos Nils en fråga!

Så här lyder sista strofen i Dans dikt:

Här somnar en man från sitt eget ve,
här slutar ett djur sin strid –
du liv, det var allt du hade att ge
och detta är dödens frid.

Och så här lyder "Långt ifrån":

Långt ifrån han ser henne gå.
Gammelman ropar till Livet så:

Se, säjer han, blott ett ögonblick se:
Du liv, var det allt du hade att ge?

Gammelman sitter på tröskeln kvar.
En lärkdrill kom – Var det Livets svar?

Dan är uppgiven och skriver: "du liv, det var allt du hade att ge", men Nils ställer en fråga till livet. Förvånad hör han en lärkdrill och undrar om det är livet som svarar. Här tänds en förhoppning, kanske om en fortsättning, i motsats till Dans tvivel, "det var allt du hade att ge."

Det finns, tycker jag, anledning att se Ferlins dikt som ännu en vink till den diktare han beundrade. Dan var deprimerad vid tillkomsten av "Du liv", vid årsskiftet 1913-14. Han var 25 år och dikten skrevs en natt i den lilla stugan i Luossa i Skattlösberg. där han bodde med föräldrar och syskon Dan var fattig, hans framtid osäker och till bilden hör att en av hans bröder låg mycket svårt sjuk.

Hit till Länna kom Nils och hans Henny i mitten av 40-talet. De hyrde en liten stuga av Elin Axelsson innan Nils förvärvade jordbruksfastigheten Norrboda. Nils blev snart god vän med den religiöse diktaren Yngve Janson, bosatt i Bergshamra, som han kallade "den första roslagsskalden".

Yngve Janson gick bort 1954 och Nils övertalade då Bonniers att få ge ut ett urval av hans dikter till stöd för änkan. Han skrev själv förordet där det heter: "Yngve Janson var 'religiös', sekterist t.o.m., men det välvde en vida högre och renare rymd och luft omkring honom än den vi, tyvärr alltför ofta, lärt känna igen från läsarmöten och gudslokaler av olika slag."

Vidare: "Yngve tillhörde nog inte de saktmodigaste här på jorden, och vantrivsel kunde gripa honom emellanåt. Men han var alltid aktiv. En flammande själ och en gudssoldat som sällan slog till reträtt."

Jenny Westerström, litteraturforskare, som svarat för den första doktorsavhandlingen om Ferlin, skriver i boken *Nils Ferlin. Ett diktarliv* att Ferlin i Yngve Janson fann en "tvillingsjäl". Det kan man förstå när man dels läser Ferlins dikt "Kan du höra honom komma", som vi tidigare hörde Gunnar Turesson sjunga, dels Yngve Jansons dikt "Vad båtar en lära". Ferlin skriver att "han kommer som en psalm", samt vidare "och han vill dig inte alls något illa." Sedan följer:

Ty han talar ej latin – som den grå teologin
vilken halkat på sin egen halhets halka."

Yngve Janson skriver:

Vad båtar en lära, en ritual,
en bekännelse, hög och from
när gudstjänst bara blir unket tal
förutan ande och blom.

Inledningsvis citerade jag Nils syster Ruth. Jag lärde känna henne i början av 1980-talet och vi blev nära vänner. "Hon är en av de mest fantastiska, enastående och beundransvärda människor jag känner", skrev jag i presentationen av min fotoutställning "Människor jag mött" i Roslagsmuseet 1986. Ruth fanns självklart med på utställningen.

Ruth var djupt troende. Hon hade haft en lungsjukdom och hennes hälsa var bräcklig, men hon sa alltid: "Allt som jag verkligen vill göra, det orkar jag!" Vilket hon ofta bevisade.

På Ferlindagen 1987 var Ruth med här i Länna.

Den inleddes som nu med gudstjänst i kyrkan och dåvarande kyrkoherden, Otto Carneheim, bad mig läsa några Ferlin-dikter. Jag hade aldrig läst hans dikter offentligt och var rejält nervös. Inte minst för att Ruth skulle lyssna. Innan satt jag i bänken bredvid henne. Vi höll varann i hand och och hon lugnade mig.

– Det gick ju bra, berömde hon efteråt. Det värmde. Ruth sa aldrig något som hon inte menade.

Under programmet på den efterföljande Ferlindagen kom plötsligt en ensam mås flygande och gjorde en runda över publiken och den lilla stugan som Nils och Henny en gång hyrde. Sedan försvann den. Efteråt frågade jag Ruth om hon sett måsen.

– Javisst, sa hon glatt. Det var en hälsning från Nils!

Ruth gick bort i juli året därpå. En dryg månad innan talade jag för sista gången med henne i telefon. Hon var mycket svårt sjuk och sängliggande. Under vårt långa samtal måste hon då och då vända sig i sängen, när smärtorna satte in som värst. Men hon var lika engagerad som vanligt.

Hon berättade också att hon varje dag bad till Gud att få dö och slippa sina plågor.

– Kan du säga mig varför jag inte får dö, frågade hon.

– Det är för att vi behöver dig, för att du är så inspirerande för oss, dina vänner, sa jag.

Efteråt förstod jag att det var egoistiskt att säga så. Men det var så jag kände det. Att ringa till Ruth, att höra hennes milda, men distinkta stämma var som en lisa för själen. Hon betydde mycket för mig. Speciellt stolt är jag över att jag förmodligen är den ende som fått "Syster Ruth-stipendiet". Det fick jag på min 50-årsdag och motiveringen hade hon skrivit ned på ett ljusblått brevpapper som tillhört Nils, och där han titulerar sig cirkusdirektör! Det var han som bekant för cirkusen Tigerbrand i barndomens Filipstad, där Ruth var trapetskonstnärinna.

Jan Arvid Hellström skrev i den tidigare nämnda boken: "I sin diktning uppträder Dan Andersson med anspråk på att förmedla ett religiöst budskap – även om han antyder, att det inte är lätt att förstå. Ytterst ligger det ju 'bortom' och 'bakom' den mänskliga tankens och de mänskliga sinnenas gränser."

Nils Ferlin fängslades av Dan Andersson och blev nära vän med Yngve Janson. Men vi ska inte på grund av detta utgå ifrån – även om det ligger nära till hands – att påstå att han var religiös. Man ska akta sig för att sätta etiketter på människor. Läser man Ferlins dikter så finns där både tro och tvivel. Och kanske mest tvivel, i synnerhet i svåra stunder. Så var det även med Dan – och med de flesta av oss.

Men syster Ruth sa, även till mig, att Nils hade en tro. Och hon, om någon, borde ju veta. . .

Som avslutning ska jag läsa den dikt av Nils Ferlin som Ruth kanske älskade allra mest och som även Nils tyckte om. Dikten, heter "Ett minne" och ingår i "En döddansares visor".

"En mäktig predikan om Gud", kallade Sven Solén, som var prost här i Länna och vän med Ferlin, den här dikten.

I radioprogrammet sa Ruth att här framgår också att naturen spelade en stor roll för Nils. Något som annars har undgått hans hävdatecknare.

– Han sökte nog Gud i naturen, sa Ruth.

Skimrande vitt som det vitaste silver
var vattnet vid Vinga fyr –
Rökskyar bolmade, måsarna skreko
och luften var bräddad av glädje och eko
av främmande länder och äventyr – –
– – –
Gud, har jag sagt,
o, du levande X i det minsta och finaste ting,
snäckornas gud och förnyelsens gud –
du som hinduerna se som en flammande
ädelstensring,
elektriska bälte av under och kraft
som spänner all världen omkring:
lys på mitt liv.
Gud, har jag sagt, du som talade nyss
ur de bristande isarnas dön,
guld har du strött över vågornas välv,
guld över klippornas krön – –
aldrig jag visste som nu och förnam
vad världen är väldig och skön.
Herre, ditt ansikte ser jag i dag
och viskar dig vilset en bön:
Väck den ej mera, min fråga
som hörde sitt eko och grät,
släck den förintelsens låga
i nervernas blodiga nät –
Se på mej, maskarnas like,
Herre jag ber dig ju blott:
lär mej att älska ditt rike
och bära de dagar jag fått.

Framförd vid temagudstjänsten i Länna kyrka inför Ferlindagen 13 augusti 2006.

Två fantastiska Ferlinböcker

PER RYDÉN

Nu är hon färdig med Ferlin. Det vill hon nog ha sagt utan att säga det, när hon nu snart kommer ut med ännu en stor bok där han finns i centrum, *Klara var inte Paris. Bohemliv under två sekler*. Jag talar förstås om Jenny Westerström, mångårig ordförande i Nils Ferlin-Sällskapet och som sådan också en flitig skribent i detta blad. Ingen har gjort mera för honom. Redan i början av sin forskarbana såg hon till att utöka den offentligt tillgängliga produktionen genom att hos Bonniers ge ut ett urval av hans aldrig tryckta texter ur radiospelen, *Bröder under vindar sju*. 1990 lade hon fram den första avhandlingen om Nils Ferlin, *Barfotapoeten – Nils Ferlin*. Till hans hundraårsdag 1998 var hon klar med den inträngande biografin *Nils Ferlin – ett diktarliv.* Och nu följer alltså den ännu större boken om bohemerna i Klara och annorstädes. De drygt 750 sidorna kompletteras också av en 200-sidig antologi där Nils Ferlin och många andra uppbådas att visa att kvarteren kring Klara kyrka sannolikt är de mest och bäst beskrivna i landet. Böckerna ges ut av Carlsson Bokförlag och beräknas finnas tillgängliga om någon månad.

Ett par decennier av sitt liv har Lunda-docenten satt till för att syssla med Nils Ferlin. Han har blivit något av en familjemedlem. Yngste sonen heter Kim och den här gången har han ryckt in och hjälpt till med en del av illustrationerna i boken.

Fem böcker som till stor del ägnas åt Ferlin: det är ett gott tecken på en forskare som vill göra fåran färdig och klara ut vad den djupt fascinerade diktaren stod för. Avhandlingen, biografin och bohemboken formar sig till en i alla avseenden mångsidig Ferlintrilogi. Men den här gången har hon varit mån om att visa hur mycket bredare hon menar att man måste ta på bohemeriet, även om det är Klara som står i centrum.

Jenny Westerström har sedan länge ett särskilt intresse för det franska 1800-talet. Hon jobbade en gång som aupair i Bretagne och läste sedan romanska språk i hemstaden Lund. Med Balzac och Baudelaire, med bröderna Goncourt och Zola tillhandahåller den franska litteraturen en nästan outtömlig reservoar av spännande gestalter, nya former och utmanande tankar. Och även om man kan få det till att bohemeriet funnits sedan urminnes tider, sattes själva termen i svang i denna revolutionära tid då förutsättningarna för diktarna förändrades i samband med att marknaden blev så mycket större. Henri Murger skrev den klassiska skildringen om de fattiga poeterna och målarna, och den har inte minst som stoff för Puccinis *La bohème* ständigt stått på repertoaren världen över och därmed kommit att ge något slags jämförelse till de bohemer som dyker upp i det ena landet efter det andra.

Jenny Westerström, kommer ut med ännu en stor bok där Nils Ferlin finns i centrum. Foto: Annika Luttropp

I Klara fanns en bohemisk tradition stadfäst genom den på kyrkogården gravlagde Bellman. Konstnärerna var också tidigt på plats. Men den egentliga Klarabohemen får sina förutsättningar givna som en följd av att Centralstationen, invigd 1871, drar med sig Centralposten och de många tidningar och tidskrifter som hade behov av goda kom-munikationer. Till slut var en mycket stor del av den svenska pressen samlad inom några kvarter. Men textsäljarna dök inte upp med ens. Strindberg skrev den främsta bohemskildringen med *Röda rummet* och hade dessutom tillbringat barnaår i Klara. Han hade kontakt med bohemer i Berlin och Lund, men bohem i Klara blev han aldrig.

Först på Arendorffs tid, som vi vet besjungen av Ferlin, blev bohemeriet i Klara en realitet. Och Jenny uppbådar fakta om stadens och pressens utveckling som den ofrånkomliga bakgrunden till bohemernas egna texter. Dan Andersson prisade bohemeriet i stan, men dog ifrån det på hotell Hellman på Bryggargatan. Martin Koch tog upp den bohemkritiska hållningen från franska föregångare och fick bland sina efterföljare i nästa generation, "på Ferlins tid", diktare som Ivar Lo-Johansson och Vilhelm

Moberg, nära vänner till Ferlin men kritiska till hans bohemeri och inte minst till hans evangeliska sätt att se till alla människors lika värde.

Halvtannat decennium, från 1930 till 1945, är Klaras stora tid med Nils Ferlin som självklar centralgestalt. Han blev känd som bohem från och med *Barfotabarn*, hans andra diktsamling från 1933, och i den fjärde, *Med många kulörta lyktor* (1944), skulle han redan göra bokslut över bohemeriet och karaktärisera gestalter som Arendorff, Emil Manus och "Småland". Och kanske kan man säga att han i "Faktum är nog" förklarade att han till en tid nöjt sig med de enkla villkoren i skuggan av Klara kyrka som kunde stoltsera med orgel likaväl som en del av de storordiga skaldebröderna.

Må klockaren – stolt i sin styrka,
fingrera på sitt instrument.
Långt borta från väg och från kyrka
jag drev några noter i pränt.

Envar som vill racka och slå mej
må göra det. Faktum är nog
att jag bar ingen orgel på mej
där jag sprang i den mörka skog.

Med giftermålet och flytten ut i Roslagen sa Ferlin farväl till bohemerna i Klara, och därför blir 1945 en gräns i Klarabohemens utveckling. Mycket annat kom till stånd under denna efterkrigstid. Gränserna öppnades. Papperet ransonerades. Bebyggelsen började rivas för tunnelbana och Cityomvandling. Klarabohemen hängde med också under Birger Vikströms tid, men villkoren blev kärvare. Tidningarna bytte rutiner och betalade, som Axel Liffner, "helgonet i Klara" som alla äldre medlemmar av sällskapet minns med sådan värme, berättat, inte längre kontant utan via postgiro. Och till de viktiga och nya synpunkterna i Jennys framställning hör att hon kan visa att det i själva verket var så många olika faktorer som vid sidan av de brutala rivningarna spelade in för att göra slut på bohemeriet. Sedan kan man diskutera om Klaras bohemeri slutar med rivningen av Klara Folkets Hus 1954, med Vikströms och Arendorffs död 1958, med Ferlins död 1961.

Det är under alla omständigheter en mycket fängslande historia som Jenny Westerström kan berätta. De flesta bohemerna i Klara kom från landet, och här kommer nu en forskare från landet och tar som den förste på sig att ge den breda undersökningen av dessa centrala kvarter i Stockholm.

I Nils Ferlin-sällskapet kan vi glädja oss över att även om Jenny Westerström här sysslar också med mängder av andra bohemer, så placeras sällskapets centralperson, clownen i Cirkus Ferlin och den mest pedantiske av bohemer på ett självklart sätt i centrum i det centrum som Klara utgör. Helt färdig med Ferlin blir Jenny Westerström inte. Det blir vi ju aldrig.

Per Rydén är professor och mångårig medlem i Nils Ferlin-sällskapet.

In.b Ill. ca 550 s.
ISBN 91 7203 787 3

KLARA VAR INTE PARIS

Bohemliv under två sekler

Specialerbjudande: Köp *Klara var inte Paris*
för endast 230:- + porto
Klara Texter för 150:-
Båda för 320:-

Klara var inte Paris, om Klarabohemerna och deras europeiska föregångare.

Klara Texter, texter om Klara av andra skribenter.

Carlsson Bokförlag, Box 2112, 103 13 Stockholm
Tel 08-545 254 80 www.carlssonbokforlag.se

In.b Ill. ca 160 s.
ISBN 91 7331 004 2

Årsmötet hölls på Gondolen i Stockholm

Nils Ferlin-sällskapets årsmöte hölls tisdagen den 16 maj i Restaurang Gondolens festvåning i Stockholm. Efter årsmötesförhandlingarna avåts en 2-rättersmeny, följt av kaffe och kaka, allt synnerligen delikat. Så tog det sedvanliga lotteriet vid och därefter bjöds det på underhållning av Falupojkarna, som under ledning av Lennart Hökpers tolkade Nils Ferlin med hjälp av dragspel och gitarr.

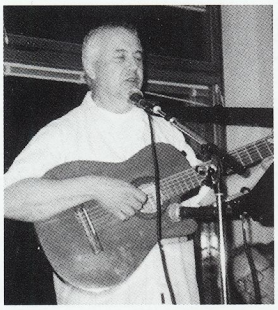

Trubadurpristagaren 2005, Torsten Arnbro, hörde till underhållarna vid årsmötet.

Ove Engström var konferencier och presenterade förra årets trubadurpristagare, Torsten Arnbro och övriga artister, samt framförde sin egen splitternya tonsättning av vår ordförande, Jan Mårtensons dikt "Dina händer om kvällen" (se nästa sida).

Monika Lilja och Sven Lilja framförde Taube och Ove Engström avslutade kvällen med sin tonsättning av Ferlins "Ölandsvals".

Utsikten från Gondolen var hänförande i den vackra majkvällen och alla var överens om att det var en oförglömlig kväll.

ANNIKA LUTTROPP
text och foto

Från Falun kom Lennart Hökpers, stående till vänster, och Falupojkarna som framförde ett Ferlin-program till gitarr och dragspel.

Vid middagen på restaurang Gondolen ses här Nils Ferlin-sällskapets ordförande, Jan Mårtenson, och Jenny Westerström, tidigare ordförande i Sällskapet. Hon avgick år 2000 efter att ha svingat klubban i femton år.

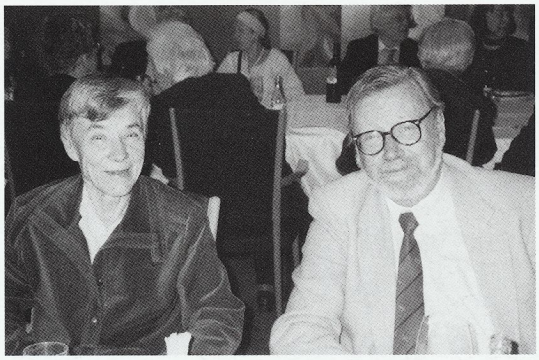

Kerstin Malmström har haft hand om Sällskapets bokföring, men nu lämnat detta uppdrag. Här tillsammans med Sällskapets revisor, Christer Knutson.

Ett varmt TACK till Kertin Malmström

Kerstin Malmström (se bilden ovan) har troget sammanställt Nils Ferlin-Sällskapets redovisning i ett flertal år.

Nils Ferlin-Sällskapet vill uttrycka sin stora tacksamhet för det arbete, som Kerstin lagt ner. Det har varit till en ovärderlig hjälp för Nils Ferlin-Sällskapet.

Nils Ferlin-sällskapets styrelse/
Annika Luttropp sekr.

Dina händer om kvällen

(Jan Mårtenson)

Ove Engström

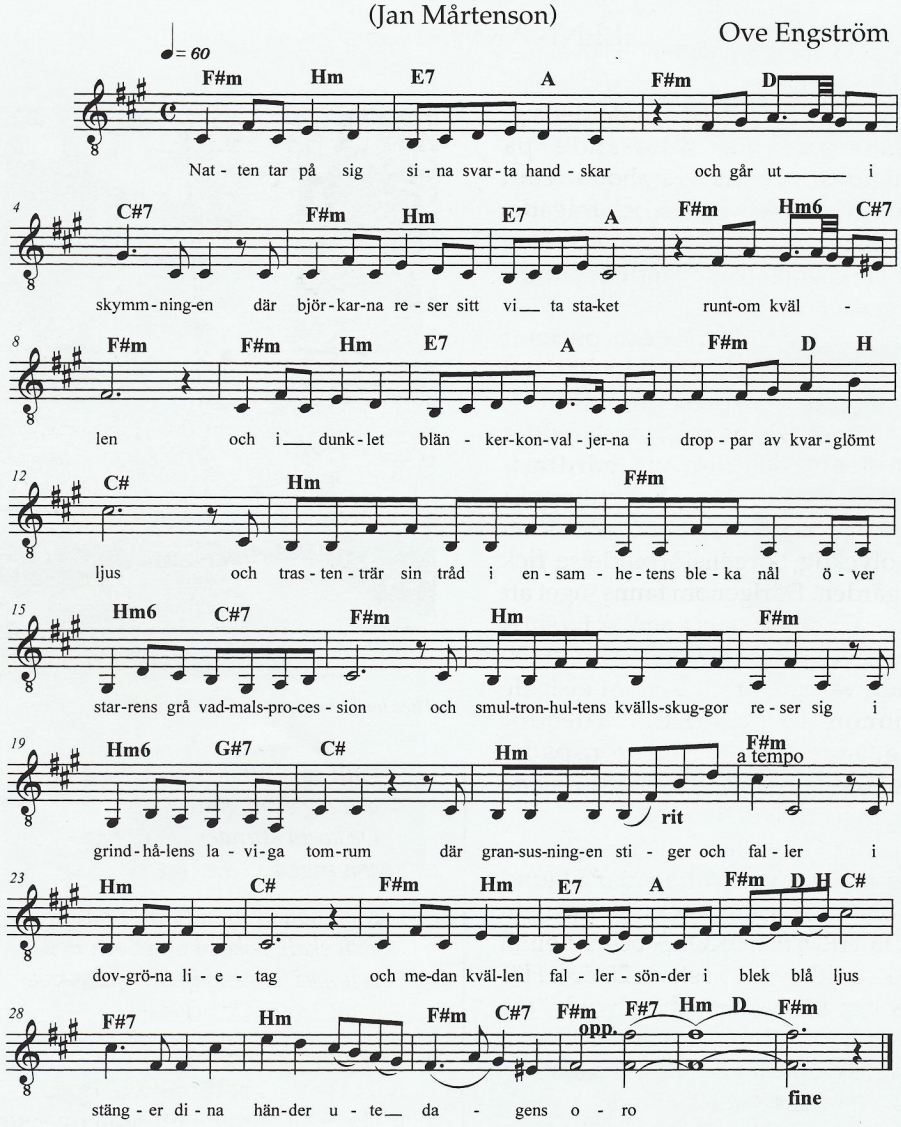

Dina händer om kvällen
Ur "32 om kärlek" 1970
Text: Jan Mårtenson Musik: Ove Engström

Natten tar på sig sina svarta handskar
och går ut i skymningen
där björkarna reser sitt vita staket
runtom kvällen
och i dunklet blänker konvaljerna
i droppar av kvarglömt ljus – – –

och trasten trär sin tråd i ensamhetens bleka nål
över starrens grå vadmalsprocession
och smultronhultens kvällsskuggor reser sig
i grindhålens laviga tomrum
där gransusningen stiger och faller
i dovgröna lietag – – –

och medan kvällen faller sönder
i blekblå rök
stänger dina händer ute
dagens oro

POETEN I LÄNNA

LENNART JANSSON

Någon gång på 1950-talet hände det sig, att en man kom vandrande på landsvägen förbi Ferlins Norrboda. Han mötte en för honom okänd man och frågade, om det var här som en känd poet bodde. Han fick svaret: "Gå vidare till Österlisa. I torpstugan bor poeten."

Den okände var Nils Ferlin och poeten i torpet hette Theodor Eklund. Så har det berättats.

Mannen i torpet, Theodor Eklund, föddes 1890 och avled 1960. Han var gårdfarihandlare, poet och författare. Enligt uppgift hade hans far ägt en stor bondgård men genom en olycklig borgensförbindelse fick han lämna gården. Därigenom fanns inget att ärva för sonen Theodor utan han fick försörja som en vandrande försäljare som hellre skrev vers än sålde varor. Den flicka han älskade övergav honom och då tänkte Theodor dränka sig, men hans mamma ropade: "Theodor, så där gör man inte!" Då simmade han i land.

Redan som 16-åring gav Theodor Eklund ut sin första bok. Den bar den stolta titeln DIKTER FÖR HEM och SKOLA och innehöll 16 dikter på 16 sidor och kostade 25 öre. Här finns dikter om Länna, hans hembygd: "Jag mången gång har svalkats af den bölja/ som slår mot Länn'sjöns strand./ Jag mina känslor ej kan dölja / ty hjärtat står i brand."

Hans samlade verk, sju tunna häften, innehåller både vers och prosa, historiska kommentarer om Roslagen, dikter om människor han mött och om hans tro på Gud.

Theodor Eklund levde ensam men i en dikt funderade han på, hur det skulle vara att ha en kvinna i huset. Som lärare i svenska brukade jag låta eleverna få lyssna till dikten, ett prov på humor i pekoralistisk anda. Här några strofer:

Min hustru är endast en gumma,
men hon vill vara förmer.
Hon liknar nästan en trumma,
om jag noggrant på henne ser.

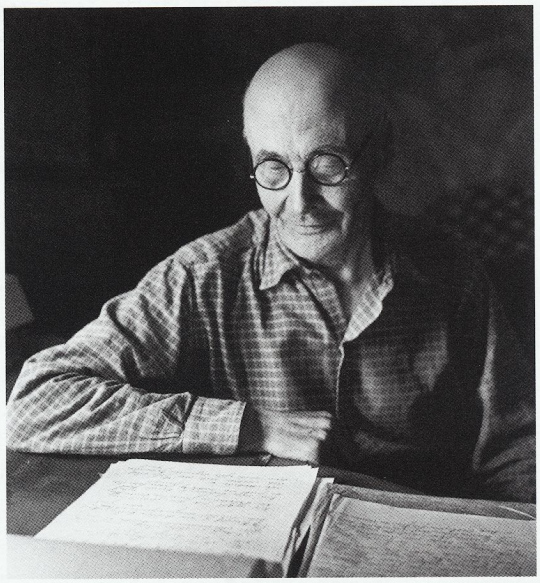

Theodor Eklund. Foto: Esse Jansson.

I allt så skall hon bestämma
vad jag skall göra och gå.
De korta stunder jag är hemma,
kan ingen ro mer jag få.

Men hon är ändock min maka,
som skall älskas i olust och nöd
och med vilken jag äter pannkaka
samt lever i överflöd.

Pannkakan gav tröst.

Nils Ferlin bodde inte långt från Theodor och Theodor var nog lite stolt över sin granne. I sin sista bok Roslagsminnen och dikter (1954) hade Theodor med en dikt om Nils och Henny:

NORRBODA

Henny och Nils Roslagshem.

I grönskande hagen, nära Addarns strand
vid gläntan, den vackra mot sjön,
du äger en liten del av vårt land
med granar bland lövskog och rönn.

Här ligger gården i Roslagens famn,
med böcker och tavlor i rum och gemak.

(Fortsättning på nästa sida)

Natten skriver sig själv

Av Bert Westerström

Utslagenhet är ensam ofrihet;
allting rasar och mörkret väller in.
Natten skriver sig själv
hos dem av oss som kan sova.
Allt annat är förljugenhet.
De, som fryser i frosten vet
att ingen kan lita på
vad politik och drömmar lovar.

En medborgare kan bli trött ibland
och längta, låt vara, långt bort
långt bort till fjärran land.
Så brinn då i det sista
du min kärlek, dröm och gnista
och minns att av eld blir ljuset till
och till ljuset är det jag vill.

Natten skriver om dagen,
när ljusen redan är brända,
skriver i svart och i vitt,
när jaget måste vrida och vända
på allt som varit någon annans i går.

Natten skriver sig själv,
svider som salt i öppna sår.
Natten skriver sig själv,
som en brusande älv,
skriver i lust
och förnedring lika,
driver som is i morgondis,
vill eller kan inte vika.

Dikten ingår i Bert Westerströms nya diktsamling "Natten skriver sig själv" cop 2005

(Fortsättning från sid 19)

Sin prägel den fått utav ägarens namn,
'Ferlinska lyriken' den förer sin sak.

Här går hembygdens slingrande väg,
som fäderna byggde en gång,
genom skogar, gärden och stenbunden teg.
Med Henny vid ratten den bliver ej lång.

Om Henny som bilförare kan sägas, att hon körde sakta, alltför sakta enligt Nils Ferlin.

En stor del av Theodors lilla bibliotek fick Roslagens Fornminnesförening ta hand om. När jag för en tid tog fram några häften upptäckte jag böcker, som Nils Ferlin skänkt sin granne.

År 1951 fick Theodor *Kejsarens papegoja*, boken med det fascinerande omslaget av Yngve Svalander. Med Nils kraftiga stil står det på försättsbladet:

Theodor Eklund med hjärtlig hälsning
från kollegan och naboen
Nils Ferlin.

En generös dedikation. I Folkets i Bilds samlingsvolym *De bästa dikterna*, där tolv då moderna författare medverkade, står Nils Ferlins bidrag först i boken. Med rödpenna har Ferlin skrivit:

Broder Teodor, (utan 'h'!)
Med tack för en stillsamt genomvakad natt.
29/4-53
Nils Johan Einar
på Norrboda

Stillsamt var det säkert, för Theodor bjöd endast på kaffe och samtal.

Den tredje Ferlinbok jag hittade i boksamlingen, var *Från mitt ekorrhjul* (1957) och då var dedikationen kortare och Ferlins hälsa sämre. Det står:

Theodor
från
Nils Johan Einar
på Norrboda.

Jag förutsätter att Theodor läste Ferlins dikter men han har inte gjort några understrykningar.

Ferlins dedikationer vittnar om hans generositet mot en författare, vars böcker knappast nådde utanför Lännas sockengräns. Han såg i honom en vän och kollega. Det säger mycket om Nils Ferlin.

FERLINAFTON I KUNGLIGA BIBLIOTEKET

"Nils Ferlin i ord och ton" var rubriken på Sällskapets Ferlinafton som hölls i Kungliga Biblioteket i Stockholm tisdagen den 25 april. Ett 50-tal entusiastiska Ferlin-älskare hade mött upp när ordföranden, Jan Mårtenson, hälsade välkommen och inledningsvis berättade om diktaren. Så tog trubaduren Ove Engström vid med sång och gitarr varefter Karl Richard Richardsson reciterade Ferlin-dikter med bravur.

Karl Richard Richardsson, till vänster, reciterade Ferlindikter och Ove Engström sjöng.

Lilian Ahlm och Tor Englund reciterade några av poetens dikter växelvis och trubadurpristagaren Torsten Arnbro och Amanda Hoffman-Bang på violoncell, tolkade Ferlin professionellt och välklingande.

Tor Englund reciterade "Monolog i månsken" ur "Med många kulörta lyktor", varefter Ove Engström framförde "En valsmelodi".

Jan Mårtenson avrundade aftonen och sedan sjöng alla medverkande tillsammans med publiken "Får jag lämna några blommor."

ANNIKA LUTTROPP
text och foto

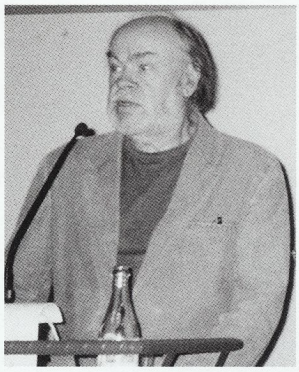

Sällskapets skattmästare, Tor Englund, reciterade Ferlins "Monolog i månsken".

Var med och värva nya medlemmar!

Medlemsantalet i vårt Sällskap sjunker. Det är i och för sig inget som vi är ensamma om, den trenden återfinns i flera litterära sällskap. Men den är oroande, inte minst när det gäller ekonomin. Vi vill bland annat kunna fortsätta att ge ut vår medlemstidning Poste Restante två gånger om året. Den är ju vår kontakt med medlemmarna.

Vi vill också kunna fortsätta att utdela Ferlinpriset och Trubadurpriset varje år. Men då gäller det att stoppa medlemstappet, att värva nya medlemmar!

Vi vill uppmana alla våra medlemmar att delta i en värvningskampanj!. Om var och en av våra nu ett tusen medlemmar värvar en ny så kan vi fördubbla medlemsantalet!

Nils Ferlin är en av våra mest folkkära poeter, vår mest tonsatte, vår mest översatta. Nästa år är det 45 år sedan Nils Ferlin-sällskapet bildades. Vår främsta uppgift – förutom att utdela de ovannämnda priserna – är att bidra till att hålla hans poesi levande. STYRELSEN

Nya medlemmar

Peter Frisk, Stora Hoparegränd 10
111 30 STOCKHOLM
Alf Henriksson, Paviljongvägen 4, 791 74 FALUN
Spik-Jonny Jansson, Tröges väg 11, 781 95 BORLÄNGE
Kent Josefsson, Åsögatan 194, 3 trp.
116 32 STOCKHOLM
Bertil Karlström, Nockeby Torg 27 nb.
167 74 BROMMA
Lars Lindh, Bredmansgatan 10 C, 752 24 UPPSALA
Staffan Lundberg, Bruksgatan 52
360 72 KLAVRESTRÖM
Dag Pegrén Palmgren, Prästlyckevägen 7 A
310 60 ULLARED
Siv Stolp-Kaustinen, Ohlisvägen 5
666 00 VÖRÅ, SF FINLAND
Ia Suuronen, Rösvägen 41, 163 44 SPÅNGA
Arne Svensson, Blågransvägen 2, 125 59 ÄLVSJÖ
Johan Vallin, Backabro 367, 790 23 SVÄRDSJÖ
Lars Wallin, Kvarnsveden 19, 783 92 STORA SKEDVI
Lars Wallin, Golfvägen 10, 182 31 DANDERYD
Leif Vallin, Backabro 367, 790 23 SVÄRDSJÖ
Lars Windbo, Trollesundsvägen 163
124 51 BANDHAGEN
Nina Åberg, Riksrådsvägen 91
128 39 SKARPNÄCK

GÅVOR TILL NILS FERLIN-SÄLLSKAPET

Ulla Adwall	500:–
Torgny Björk	200:–
Henry Iserman	75:–
Herbert Jobäcker	50:–
Siv Lindh	75:–
K-G Lundgren	500:–
Samuel Nordgren	125:–
Kerstin Persson	100:–
Kurt Stolte	25:–
Berna Svensson	50:–
Lars-Erik Säll	25:–
Kerstin Wihk	75:–
Gertie Wretman	500:–
Övriga gåvor	275:–
Totalt	2.575:–

Styrelsen framför sitt varma tack för gåvorna!

MANUSSTOPP
för nästa nummer av
Poste Restante
är den 30 mars 2007

Couleur konsthandel firade 20-årsjubileum

Coleur konsthandel, på Nybrogatan 14 i Stockholm, firade den 23-24 september 20-årsjubileum. Konsthandeln grundades av Curt Enström, en av Nils Ferlin-sällskapets verkliga eldsjälar.

När Curt avled 1999 hade han tillhört Nils Ferlin-sällskapets styrelse – i olika befattningar – i nästan 30 år och tagit mängder av initiativ. Bland annat svarade han för en storartad donation för att se till att Sällskapet skulle kunna ge ett årligt pris till trubadurerna vid sidan av det ursprungliga Ferlin-priset som ges till en svenskspråkig poet. Trubadurpriset har utdelats sedan 1982.

"På något sätt personifierade han Nils Ferlin-sällskapet", skrev dåvarande ordföranden, Jenny Westerström, i sin minnesruna över Curt Enström i Poste Restante nummer 2, 1999.

Efter Curt Enströms bortgång övertogs Coleur Konsthandel av Curts sonson Peder Enström, som i likhet med sin farfar stöder Sällskapet, bland annat genom att skänka tavlor till våra lotterier.

Vid 20-årsjubileet representerades Nils Ferlin-sällskapet av trubaduren och kompositören Ove Engström som sjöng Ferlin-visor.

Glöm inte ange namn när du betalar in medlemsavgiften!

På grund av att Postgirot numera tar ut en avgift för att spåra namnet på dem som betalar in sin medlemsavgift utan att uppge sitt namn, kommer jag inte längre att leta reda på vilka som står bakom dessa inbetalningar.

Du som betalat in utan att uppge namn får din medlemsavgift bokförd som gåva till Nils Ferlin-sällskapet och riskerar att senare strykas ur medlemsregistret för att du inte betalat in din avgift!

ANNIKA LUTTROPP, sekreterare

NILS FERLIN-SÄLLSKAPETS ÅRSMÖTE

tisdagen den 16 maj 2006 i Restaurang Gondolen festvåning i Stockholm

§ 1. *Mötets öppnande.*
Sällskapets ordförande Jan Mårtenson hälsade de närvarande välkomna.

§ 2. *Fastställande av dagordningen.*
Dagordningen godkändes.

§ 3. *Val av ordförande och sekreterare vid årsmötet.*
Till ordförande för årsmötet valdes Jan Mårtenson och till sekreterare för årsmötet valdes Annika Luttropp.

§ 4. *Val av två protokolljusterare.*
Lars Wahlman och Gunvor Kreku valdes till protokolljusterare.

§ 5. *Frågan om mötet behörigen utlysts.*
Fastställdes att möter behörigen utlysts.

§ 6. *Verksamhets- och revisionsberättelse för år 2005.*
Verksamhets- och revisionsberättelsen fanns återgivna i Poste Restante nr 1/2006 och godkändes av årsmötet.

§ 7. *Fastställande av balans- och resultaträkning för år 2005.*
Balans- och resultaträkning fanns återgivna i Poste Restante nr 1/2006 och godkändes av årsmötet. Årets underskott belöpte sig till kronor 166:74.

§ 8. *Fråga om ansvarsfrihet för styrelsen.*
Styrelsen beviljades ansvarsfrihet för det gångna verksamhetsåret.

§ 9. *Val av ordförande och de styrelseledamöter som står i tur att väljas, val av de suppleanter som står i tur att väljas.*
Till ordförande valdes enhälligt Jan Mårtenson (omval 1 år). Till ordinarie styrelseledamöter omvaldes Tor Englund (2 år), Esse Jansson (1 år), Ove Engström (2 år), Monika Lilja (1 år), Annika Luttropp (1 år), Karl-Richard Richardsson (2 år), samt Jenny Westerström (2 år).
Till suppleanter omvaldes Evy Claeson (1 år), samt Torsten Arnbro (nyval 1 år), och Clas-Göran Carlsson (nyval 1 år). Rolf Mårth och Jimmy Svensson valdes till adjungerade ledamöter.

§ 10. *Val av revisorer.*
Till revisor omvaldes Christer Knutson (1 år) och till revisorssuppleant omvaldes May Midfalk (1 år).

§ 11. *Val av ledamöter till valnämnden.*
Till valnämnd omvaldes Eric Midfalk (sammankallande), Elisabeth Jönsson-Österdahl och Inga Walles.

§ 12. *Fastställande av årsavgift.*
Beslutades att årsavgiften förblir oförändrad för kommande verksamhetsår.

§ 13. *Fastställande av prissumma för Nils Ferlin-priset och Trubadurpriset.*
Beslutades att sänka prissummorna för Nils Ferlin-priset till 20.000 kronor, och för Trubadurpriset till 10 000 kronor.

§ 14. *Information om Nils Ferlin-sällskapets hemsida.*
Annika Luttropp informerade om att Utrikesdepartementet i Washington bett Nils Ferlins systerdotterson Nils Sundberg om lov att få publicera Nils Ferlins dikt "Klättergroda" ur samlingen "Från mitt ekorrhjul" (1957). I översättning heter den "Climbing Frog" och ska anslås i tunnelbanan och på bussarna i Washington. Man har där en likadan satsning som SL har i bussarna i Sverige med "Dikt på väg." Nils Sundberg har även adjungerats till styrelsen för att denna bättre ska kunna samarbeta med Nils Ferlins släktingar i frågor rörande Nils Ferlin-sällskapet.

§ 15. *Förslag till Ferlinpristagare.* a) Lyrikpris. b) Trubadurpris.
Ordföranden uppmanade alla som har ett förslag, att höra av sig till sekreteraren senast den 10 augusti.

§ 16. *Övriga frågor.*
Inga övriga frågor.

§ 17. *Mötets avslutande.*
Ordförande förklarade årsmötet avslutat.
Eric Midfalk tog upp en applåd för styrelsen som tack för det gångna årets styrelsearbete.

Vid protokollet:
Annika Luttropp (mötessekreterare)

Justeras:
Jan Mårtenson (mötesordförande) Lars Wahlman, Gunvor Kreku

VAR GOD OBSERVERA

att alla meddelanden om ändringar av namn eller adress (skriv tydligt, texta, tack!) skickas direkt till Nils Ferlin-Sällskapets medlemssekreterare:

Annika Luttropp, Surbrunnsgatan 55, 8 tr

113 27 STOCKHOLM ☎ 08-32 99 84

Medlem i

NILS FERLIN-SÄLLSKAPET

blir man genom att sätta in årsavgiften 175 kr
(studerande och pensionärer 125 kr)

på pg **35 21 55-6.**

Glöm inte att skriva namn och adress.

INBJUDAN

Nils Ferlin-sällskapets medlemmar hälsas varmt välkomna till utdelningen av årets

Ferlinpris till
YLVA EGGEHORN
och Trubadurpris till
PEDER SVAN

torsdagen den 19 oktober kl 18.00
Plats: Restaurang Gondolens festvåning
Ingång mittemot Katarinahissen

I samband med prisutdelningen framför kören Akva Vera från Lidingö, under ledning av Inger Wallin Rundqvist, sånger med anknytning till pristagarna.

Meny:
Förrätt: Kallrökt lax med räkor, tomat och pepparrotsdressing.
Varmrätt: Svensk kalvytterfilé med färska bönor, dragon- och senapssås.
Kaffe och bakverk (utan nötter).
Priset är 460 kronor per kuvert.

I priset ingår 1 lättöl, alternativt mineralvatten.

Vin kan köpas separat för 68/kr/glas eller 245 kr/flaska, mellanöl 48 kr/glas.

Vill man ha vegetarisk meny – eller om Du är allergiker – måste detta anges på inbetalningskortet.

Anmälan sker genom insättning av beloppet på Nils Ferlin-sällskapets postgironummer 35 21 55-6 (eller på bifogade postgiroblankett) och ska vara Sällskapet tillhanda senast den 13 oktober.

OBS! Tänk på att posten tar ett par dagar att girera!
Ange förutom namn och adress, ditt telefonnummer på talongen.

OBS! Du måste även ringa Annika Luttropp och berätta om Du kommer, tel 08-32 99 84 (kvällar och helger) eller per e-post: annika.luttropp@swipnet.se
eller Evy Claeson, tel 08-84 40 44

Väl mött till en minnesrik Ferlinafton!

STYRELSEN

Poste Restante Medlemstidning för Nils Ferlin-sällskapet nr 2, 2006
Ordförande: Jan Mårtenson, Karlaplan 14, 115 20 STOCKHOLM. Tel 08-660 98 39
Sekreterare: Annika Luttropp, Surbrunnsgatan 55, 8 tr, 113 27 STOCKHOLM. Tel 08-32 99 84
e-mail: annika.luttropp@swipnet.se
Vikarierande skattmästare: Evy Claeson, Heleneborgsgatan 6 C, 3 trp. 117 32 STOCKHOLM. Tel: 08-84 40 44
Sällskapets postgirokonto: 35 21 55-6
Redaktör för **Poste Restante**:
Esse Jansson, Länna Prästgård 6098, 761 93 NORRTÄLJE. Tel/Fax 0176-26 81 30
Tryck: Affärstryckeriet, Norrtälje.

MILJÖMÄRKT Trycksak lic nr 341 290

ISSN 0345-9519